KDYŽ PŘIJÍMALA PRÁCI SNŮ, NETUŠILA, ŽE SE CHYSTÁ PŘEKROČIT PRÁH DO NOČNÍ MŮRY.

OTOČENÍ KLÍČEM

„Nová Agatha Christie."
David Baldacci

SUNDAY TIMES BESTSELLER

RUTH WARE

OTOČENÍ KLÍČEM

OTOČENÍ KLÍČEM

RUTH WARE

Přeložil Ondřej Pauser

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vyšlo pod názvem „The Turn of the Key“ v roce 2019 u Harvilla Seckera (divize nakladatelství Vintage). Vintage je součástí skupiny společností spadající pod Penguin Random House.

Copyright © Ruth Ware, 2019
Translation © Ondřej Pauser, 2023
Cover © Jan Matoška, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-493-0 (pdf)

Pro Iana, kterého miluji víc, než dokážu popsat slovy.

3. září 2017

Vážený pane Wrexhame,
vím, že mě neznáte, ale prosím, prosím, prosím, musíte mi pomoct

3. září 2017
Vazební věznice Charnworth

Vážený pane Wrexhame,
sice mě neznáte, možná jste však zahlédl v novinách články věnující se mému případu. Píšu Vám, protože Vás chci poprosit

4. září 2017
Vazební věznice Charnworth

Vážený pane Wrexhame,
snad je toto správný způsob, jak Vás kontaktovat. Dosud jsem nikdy nepsala advokátovi.

Nejprve bych chtěla říct, že vím, jak je tato situace nekonvenční. Vím, že jsem Vás měla oslovit prostřednictvím svého právního zástupce, ten však

5. září 2017

Vážený pane Wrexhame,
máte děti? Synovce, neteře? Pokud ano, prosím, dovolte mi

Vážený pane Wrexhame,
prosím, pomozte mi. *Nikoho* jsem nezabila.

7. září 2017
Vazební věznice Charnworth

Vážený pane Wrexhame,
nedovedete si představit, kolikrát jsem začala psát tento dopis a pak ho zase zmačkala a vyhodila. Nakonec jsem ale pochopila, že neexistuje žádná magická formulka. Žádné snadné zaklínadlo, které by Vás přimělo zabývat se mým případem. Prostě se jen budu muset snažit a vylíčit všechno tak, jak nejlépe umím. Ať to bude trvat sebedéle, ať při tom udělám nevím kolik chyb, jednoduše budu pokračovat, dokud nebudete znát celou pravdu.

Jmenuji se… A tady musím sama sebe zarazit, protože mám opět chuť stránku roztrhat.

Jakmile Vám totiž prozradím své jméno, ihned pochopíte, proč Vám píšu. Můj případ se objevil snad ve všech novinách v zemi, moje jméno křičelo z titulků, můj zmučený obličej zabíral přední strany – a jeden každý z těch článků hovořil o mé nezpochybnitelné vině způsobem hraničícím s pohrdáním soudem. Proto se bojím, že jakmile Vám řeknu, jak se jmenuji, odepíšete mě jako ztracený případ a hodíte můj dopis do koše. Ani trochu bych se Vám nedivila, přesto Vás prosím – než to uděláte, vyslechněte si můj příběh.

Jsem mladá žena, je mi dvacet sedm let, a jak vyplývá ze zpáteční adresy, právě se nacházím ve skotském Charnworthu, ženské vazební věznici. Nikdy jsem nedostala dopis od nikoho z vězení, a tak nevím, jak vypadá po doručení, ale myslím, že jste si o mých současných životních podmínkách dokázal udělat obrázek ještě předtím, než jste otevřel obálku.

Pravděpodobně však nevíte, že můj případ neustále odročují.

A rozhodně nemůžete vědět, že jsem nevinná.

Já vím, já vím. Tohle říkají všichni. Každý, koho jsem tu potkala, je nevinný – podle nich, samozřejmě. V mém případě je to ale pravda.

Možná tušíte, co bude následovat. Píšu Vám, abych se zeptala, zda byste byl ochotný zastupovat mě u soudu.

Uvědomuji si, že je to netradiční způsob a že by obžalovaní neměli takto kontaktovat advokáty. (Popravdě o právu nevím skoro nic, a ještě méně pak o skotském právním systému. Všechno, co jsem zatím zjistila, včetně Vašeho jména, jsem se dozvěděla od ženy, která je zde ve vězení se mnou.)

Mám právního zástupce – pana Gatese – a jak jsem pochopila, on je ten, kdo by měl před začátkem procesu případně oslovit vhodného advokáta. Jenže v první řadě to byl právě on, kdo mě do Charnworthu dostal. Nevybrala jsem si ho – zajistila mi ho policie, když jsem při výslechu dostala strach, konečně poslechla svůj zdravý rozum a odmítla odpovídat na otázky, dokud nebudu mít vedle sebe právníka.

Myslela jsem si, že se pak všechno vyjasní, že mi pomůže, abych to zvládla. Když ale přišel…, nevím, neumím to asi vysvětlit. Všechno bylo jen horší a horší. Nenechal mě *mluvit*. Kdykoli jsem se pokusila něco říct, utnul mě slovy „moje klientka se k tomu nebude v tuto chvíli vyjadřovat“, takže jsem pak vypadala ještě víc jako viník. Myslím, že kdybych dostala možnost

všechno vysvětlit, nikdy by to nezašlo takhle daleko. Jenže nakonec jsem měla pocit, že všechna fakta, která jsem uvedla, vyzněla v můj neprospěch a policie je ještě víc překroutila.

Není to tak, že by pan Gates nevěnoval pozornost mé verzi celého příběhu. To samozřejmě musel, ale… Ach bože, to se v dopise tak špatně vysvětluje. Sedl si se mnou a mluvili jsme spolu, ale on mě zkrátka *neposlouchal*. Anebo možná ano – ale nevěřil mi. Pokaždé když jsem se mu pokusila vylíčit, co se stalo, začal mi klást různé otázky, které mě zmátly, až jsem se do svého vyprávění zamotala. Nakonec jsem na něj chtěla zakřičet, aby *už sakra sklapnul.*

Neustále mluvil o tom, co bylo uvedené v přepisu mého výslechu z té příšerné noci, kdy mě na policejní stanici pořád dokola grilovali a já řekla… Bože, už nevím, co jsem řekla. Omlouvám se, protože teď brečím. Omlouvám se, moc se omlouvám za stopy slz na papíru. Doufám, že moje slova dokážete i přes ty skvrny přečíst.

Nemůžu vzít zpět to, co jsem tehdy řekla. Vím to. Mají to nahrané na pásce. A je to zlé – hodně zlé. Jenže to vyznělo špatně. Myslím, že kdybych dostala šanci se ke svému případu vyjádřit, povědět to někomu, kdo by mě skutečně poslouchal… Chápete, co se snažím říct?

Ach bože, nejspíš nechápete. Koneckonců jste nikdy nebyl v mé pozici. Nikdy jste neseděl za stolem ve výslechové místnosti tak vyčerpaný, že jste usínal na židli, a tak vyděšený, že se Vám chtělo zvracet. A policisté se Vás nevyptávali na všechno pořád dokola, až už jste vlastně ani nevěděl, co říkáte.

No, nakonec to muselo přijít.

Ano, jsem ta chůva z případu Elincourt, pane Wrexhame.

A to dítě jsem *nezabila.*

Začala jsem Vám, pane Wrexhame, psát včera večer, a když jsem se dneska ráno vzbudila a podívala se pomuchlané stránky popsané mými úpěnlivými prosbami, moje první myšlenka byla dopis roztrhat a začít znovu, jako jsem to udělala už tucetkrát předtím. Chtěla jsem působit klidně a vyrovnaně, chtěla jsem všechno vylíčit tak jasně, že byste mě jednoduše *musel* pochopit. Místo toho jsem skončila s pláčem nad stránkou plnou zmatených výčitek a obviňování.

Potom jsem si ale přečetla, co jsem napsala, a pomyslela si: Ne. Nemůžu začít zase znova. Budu pokračovat tam, kde jsem skončila.

Po celou dobu přemýšlím nad tím, že kdybych dostala příležitost všechno si v hlavě uspořádat a vyjasnit si, k čemu došlo, aniž by mě někdo přerušoval, možná by se mi podařilo tenhle chaos urovnat.

Tak to tedy je. Tohle je moje šance, že ano?

Sto čtyřicet dní.

Takhle dlouho Vás ve Skotsku mohou držet ve vazbě, než začne soud. Přesto je tu se mnou žena, která čeká už téměř deset měsíců.

Deset měsíců!

Víte, jak je to dlouho, pane Wrexhame? Nejspíš si myslíte, že to víte, ale dovolte mi, abych Vám to upřesnila. Jde o 297 dní.

Ta žena nemohla oslavit Vánoce se svými dětmi. Přišla o jejich narozeniny. Přišla o Den matek a Velikonoce a první dny jejích dětí ve škole.

To je 297 dní. A datum zahájení jejího procesu se stále posouvá.

Pan Gates si myslí, že u mě to kvůli vší té publicitě nebude trvat tak dlouho, ale opravdu nevím, kde ke své jistotě přišel.

Každopádně100 dní, 140 dní, 297 dní… to je spousta času na psaní, pane Wrexhame. Spousta času na přemýšlení a vzpomínání a přemítání, co se vlastně opravdu stalo. Je toho hodně, čemu nerozumím, ale jednu věc vím jistě. Nezabila jsem tu malou holčičku. Prostě *ne*. Policie může překrucovat skutečnosti a snažit se mě přimět, abych klopýtla, tento fakt ale nijak změnit nelze.

Nezabila jsem ji. Což ale znamená, že to udělal někdo jiný. A ten někdo je teď tam venku na svobodě.

Zatímco já hniju tady.

Tady svůj dopis prozatím ukončím. Je mi jasné, že by neměl být moc dlouhý – jste zaměstnaný muž, a tak musím být stručná.

Jenom prosím, abyste mi věřil. Jste jediný člověk, který mi může pomoci.

Prosím, přijeďte sem za mnou, pane Wrexhame. Dejte mi šanci, abych Vám mohla vysvětlit celou situaci a jak jsem se do téhle noční můry vůbec zapletla. Pokud někdo dokáže přimět porotu, aby mě pochopila, pak jste to Vy.

Přidala jsem Vaše jméno na seznam návštěv, anebo mi sem můžete napsat, pokud byste měl více otázek. Nikam se nechystám. Haha.

Omlouvám se, nechtěla jsem končit vtipem. Vím, že tu není nic k smíchu. Jestliže mě usvědčí, čeká mě…

Ale ne. Takhle nesmím přemýšlet. Ne teď. Protože se to nestane. Neusvědčí mě, protože jsem nevinná. Jenom musím zařídit, aby si to všichni uvědomili – počínaje Vámi.

Prosím, pane Wrexhame, prosím, slibte mi, že mi pomůžete. Prosím, odepište mi. Nechci působit melodramaticky, ale cítím, že Vy jste moje jediná naděje.

Pan Gates mi nevěří, vidím mu to na očích.

Ale myslím, že Vy byste mohl.

12. září 2017
Vazební věznice Charnworth

Vážený pane Wrexhame,
jsou to už tři dny, co jsem Vám napsala, a nebudu lhát – na Vaši odpověď čekám se srdcem v krku. Každý den, když přijde pošta, cítím, jak mi prudce zrychlí tep, mou bolestnou naději jste však (zatím) vždy zklamal.

Omlouvám se. Tohle zní jako emocionální vydírání nejtěžšího kalibru. Nemyslela jsem to tak. Chápu Vás. Máte jistě spoustu práce a od odeslání dopisu uběhly jen tři dny, ale… Dobře, asi jsem trochu doufala, že pozornost, které se mému případu dostává, ze mě udělá tak trochu celebritu, a Vás přiměje vybrat právě můj dopis z hromádky ostatních, které nejspíš dostáváte od svých současných i potenciálních klientů a dalších škemralů.

Copak Vás ani trochu nezajímá, jak se to všechno seběhlo, pane Wrexhame? Mě by to tedy zajímalo.

Nicméně jsou to tři dny (zmínila jsem to už?) a… no, začínám mít trochu obavy.

Víte, tady uvnitř není moc co dělat, a tak má člověk hromadu času na přemýšlení, vyšilování a spřádání katastrofických scénářů.

Přesně takhle jsem strávila několik posledních dní a nocí. Strachem, že jste můj dopis nedostal. Že ho správa věznice nenechala odejít. (Mohou to udělat, aniž by mi o tom řekli? Nemám tušení.) Že jsem Vám to nevysvětlila *správně*.

Ta poslední obava mě asi trápí nejvíc. Protože pak by to byla moje chyba.

Snažila jsem se všechno vylíčit jasně a stručně, ale teď si říkám, že jsem možná svůj dopis neměla ukončit tak náhle. Možná jsem měla připsat další detaily, pokusit se Vám ukázat, *proč* jsem nevinná. Těžko Vám asi postačí jen moje slovo, že to tak skutečně je – a já to chápu.

Když jsem se ocitla tady mezi ostatními ženami – teď budu naprosto upřímná, pane Wrexhame –, připadaly mi jako jiný živočišný druh. Není to tak, že bych si připadala lepší než ony. Jenže všechny vypadají tak… jako že sem patří. Dokonce i ty vyděšené, ty, co se sebepoškozují, ty, co křičí a mlátí hlavou do zdí svých cel a celé noci propláčou, dokonce i dívky, které snad sotva vyšly ze školy. Vypadají… nevím. Prostě sem zapadají – s tou svou bledou pletí, zachmuřenými tvářemi a staženými vlasy a vybledlým tetováním. Vypadají… no, vypadají, že jsou *vinné.*

Já ale byla jiná.

Jen na okraj, jsem Angličanka, což mi tu samozřejmě ani trochu nepomohlo. Nerozuměla jsem jim, když mi vztekle ječely do obličeje. Neměla jsem ani ponětí, co minimálně polovina těch slangových výrazů znamená. A na první pohled jsem patřila ke střední třídě – ačkoli jsem to nedávala nijak najevo, mohla jsem to mít rovnou napsané na čele, alespoň podle toho, jak moc mi to ostatní dávaly „sežrat“.

Nejzásadnější ovšem bylo, že jsem nikdy nebyla ve vězení. Myslím, že než jsem sem přišla, nikdy jsem ani nepotkala nikoho, kdo by se za mřížemi ocitl. Vězeňkyně používají tajné kódy,

které jsem nedokázala rozluštit, a neuměla jsem se zorientovat v situacích, k nimž tu dochází. Nerozuměla jsem, o co šlo, když jednou jedna z žen při procházení chodbou něco podala druhé a najednou se přihnali dozorci a začali na nás křičet. Nevšimla jsem si, když se schylovalo ke rvačce, nevěděla jsem, která vysadila léky, která byla sjetá nebo komu dávka dojíždí a hrozí, že bude reagovat agresivně. Nevěděla jsem, komu se vyhnout a kdo trpí permanentním premenstruačním syndromem. Nevěděla jsem, jak se oblékat nebo chovat, abych ostatní nedráždila k tomu, že by po mně plivaly nebo mě rovnou začaly mlátit, nebo abych nevyprovokovala strážné k hrubému zákroku.

Mluvila jsem jinak. Vypadala jsem jinak. *Cítila* jsem se jinak.

A potom jsem jednoho dne přišla do koupelny a všimla si ženy, která mi šla naproti.

Měla vlasy sčesané z čela tak jako všechny ostatní, oči vypadaly jako temné úlomky kamene a obličej stažený, tvrdý a bledý. Moje první myšlenka byla: „Ach bože, ta vypadá naštvaně, kdoví, co by mi mohla udělat."

Vzápětí mě napadlo, že by možná bylo lepší jít do jiné koupelny.

A pak mi to došlo.

Na zdi proti mně viselo zrcadlo. Ta žena jsem byla já.

Měl to pro mě být šok – zjištění, že se vlastně od ostatních vůbec neliším, že jsem jen další osoba, kterou pohltil tenhle bezduchý systém. Jenže mi to nějakým prazvláštním způsobem pomohlo.

Stále ještě sem tak úplně nezapadám. Pořád jsem „ta anglická holka" – a všichni také vědí, proč tady jsem. Ve vězení nemají lidi, kteří ubližují dětem, zrovna v lásce, to ale nejspíš víte. Řekla jsem jim, že to není pravda, že není pravda, z čeho mě obviňují. V jejich pohledech jsem ale jasně vyčetla, co si myslí – *to tvrdí všichni.*

A vím – naprosto jistě vím, že Vy si to budete myslet také. To jsem Vám chtěla povědět. Že chápu Vaši skepsi. Vždyť se mi koneckonců nepodařilo přesvědčit ani policii. Proto dřepím tady. Bez možnosti propuštění na kauci.

Prostě musím být vinná.

Ale nejsem.

Mám sto čtyřicet dní na to, abych Vás přesvědčila. A jediné, co pro to musím udělat, je říct pravdu, že? Musím začít hezky od začátku a všechno Vám jednoduše a v klidu odvyprávět, dokud nedojdu na konec.

Tak tedy… Začalo to inzerátem.

HLEDÁME: Velká rodina hledá zkušenou chůvu, která by žila s námi.

KDO JSME: S našimi čtyřmi dětmi obýváme krásný (ale osamocený!) dům na Vysočině. My rodiče pracujeme jako architekti.

O VÁS: Potřebujeme zkušenou chůvu, která je zvyklá pracovat s dětmi všech věkových kategorií, od kojenců po dospívající. Musíte být praktická, vyrovnaná a schopná samostatně se postarat o děti. Požadujeme výborné reference, čistý trestní rejstřík, osvědčení o absolvování kurzu první pomoci a řidičský průkaz.

VAŠE POVINNOSTI: Pracujeme převážně z domova a v těchto dnech se budete o děti starat po dobu od osmi hodin ráno do pěti odpoledne, dále pak jednou v týdnu přes noc. Víkendy budete mít volné. Pokud to je možné, sestavujeme si rozvrh tak, aby alespoň jeden z nás byl vždy nablízku. Mohou však nastat případy, že budeme muset oba odjet (velmi výjimečně až na čtrnáct dní), a když se tak stane, budete nás v pozici nejvyšší autority zastupovat.

Za vaše služby nabízíme velmi zajímavou odměnu v celkové výši 55 000 liber ročně (hrubá mzda, včetně odměn), možnost využívat auto a osm týdnů dovolené.

Své odpovědi posílejte na adresu Sandra a Bill Elincourtovi, Heatherbrae House, Carn Bridge.

Pamatuji si to téměř slovo od slova. Vtipné bylo, že jsem vlastně ani práci nehledala, když na mě ten inzerát na googlu vyskočil, hledala jsem… no, na tom vlastně nezáleží, co jsem tehdy hledala, každopádně to bylo něco úplně jiného. Jenže se tam objevilo tohle – jako dárek, který Vám někdo nečekaně hodí a Vy ho málem ani nezvládnete chytit.

Přečetla jsem si ten inzerát jednou a pak podruhé, srdce mi tlouklo čím dál rychleji, protože ta nabídka byla *perfektní.* Skoro až moc dokonalá. Když jsem si text pročítala potřetí, bála jsem se podívat na datum, do kdy bylo třeba odpovědi poslat – byla jsem přesvědčená, že už je pozdě. Jenže nebylo, inzerát platil do večera toho dne.

Bylo to zkrátka neuvěřitelné. Nejen plat – i když Bůh ví, že to byla omračující suma. Nebo ta pozice. Ale celé to obrovské štěstí. Všechno mi to spadlo do klína právě ve chvíli, kdy jsem se ocitla v přesně takové situaci, abych mohla o to místo požádat.

Tehdy byla moje spolubydlící zrovna pryč, rozhodla se cestovat. Potkaly jsme se v jeslích Little Nippers v Peckhamu, kde jsme společně pracovaly u nejmenších dětí, smály jsme se naší příšerné šéfové a bezohledným rodičům, kteří podléhali módním trendům a nutili nás, abychom dětem dávaly ty pitomé látkové pleny a jejich doma vyrobené –

Omlouvám se. Neměla jsem použít takové slovo. Začmárala jsem ho, ale nejspíš ho i tak dokážete přečíst a co já vím, možná máte děti, možná jste jim taky dával látkové pleny anebo možná tehdy bylo v módě něco jiného…

Ale já to chápu, opravdu. Jsou to Vaše děti, a co se jich týká, nic není problém. Rozumím tomu. Jde jen o to, že když pak večer spolu s dítětem předáváte rodičům hromadu počůraných a pokaděných hadrů, co se Vám tam nashromáždily za celý den, a oči Vám slzí od čpavku… Není to tak, že by mi to *vadilo*, víte? Beru to jako součást práce. Vážně. Ale můžu si alespoň postěžovat, ne? To si zaslouží každý, že? Všichni potřebujeme občas upustit páru, abychom nevybuchli frustrací.

Omlouvám se. Moc mluvím. Možná proto se mě pan Gates pořád snažil umlčet. Protože si svými slovy kopu hrob, a místo abych věděla, kdy držet jazyk za zuby, mluvím pořád dál a dál. Nejspíš jste si teď už dal dohromady dvě a dvě. *Nezdá se, že by měla ráda děti. Sama říká, že ji taková role frustruje. Co by se asi stalo, kdyby se měla sama postarat o čtyři děti a nablízku by nebyl žádný dospělý, s nímž by mohla „upustit páru“?*

Přesně tohle si vydedukovala policie. Posbírala všechny drobné detaily – všechny zajímavé skutečnosti. Viděla jsem triumf ve tvářích policistů pokaždé, když jsem jim takový fakt nabídla, sledovala jsem, jak je sbírají jako drobečky chleba na cestě a skládají z nich důkazy o mé vině.

Jenže to je ten problém, pane Wrexhame. Mohla bych Vás zahrnout hromadou keců o tom, jak jsem dokonalá, pečující, téměř svatá, jenže by to všechno byly právě jen kecy. A já Vám nechci nic nalhávat. Chci, abyste mi věřil – a chci to víc než cokoli jiného na světě.

Říkám Vám *pravdu*. Ničím nepřikrášlenou, ošklivou pravdu. Nic víc, nic míň. Je nehezká a nepříjemná, ale já nehodlám předstírat, že

jsem se chovala jako anděl. *Ale nikoho jsem sakra nezabila.* To tedy rozhodně ne.

Omlouvám se. Nechtěla jsem být znovu hrubá.

Ach bože, už to zase kazím. Musím si udržet jasnou mysl – srovnat si myšlenky v hlavě. Jak říká pan Gates, měla bych se držet faktů.

Takže dobře. Fakta. Ten inzerát. Inzerát je fakt, že ano?

Inzerát… s tím báječným, ohromujícím, neuvěřitelným platem. Víte, už to mě tehdy mělo varovat. Výše platu. Protože ta suma byla až *hloupě* štědrá. Byla by příliš vysoká, i kdyby šlo o Londýn, i kdyby šlo o chůvu, která by jen docházela. Ale pro chůvu, která měla žít s rodinou v domě, měla zajištěné bezplatné ubytování, zaplacené všechny účty a navíc k dispozici auto, byla ta částka zkrátka přemrštěná. Byla tak šílená, až mě napadlo, jestli nejde o nějakou chybu. Anebo že ti lidé třeba neříkají všechno – například že mají dítě se specifickými potřebami, možná s poruchou chování? Ale to by přece v inzerátu zmínili, ne?

O šest měsíců dřív bych se nad tím inzerátem možná na chvilku pozastavila, trochu se zamračila a potom pokračovala dál, aniž bych o něm ještě uvažovala. Ale o šest měsíců dřív bych se v první řadě touhle webovou stránkou ani nezabývala. O šest měsíců dřív jsem měla spolubydlící a práci, kterou jsem dělala ráda, a dokonce určitou vidinu povýšení. O šest měsíců dřív jsem na tom byla fakt dobře. Ale pak… no, pak se situace trochu změnila.

Moje kamarádka, ta dívka z Little Nippers, jak jsem se o ní zmínila, se rozhodla, že bude cestovat. Když mi to řekla, nezdálo se mi to jako konec světa – abych byla upřímná, přišla mi tou dobou už celkem otravná, například nandala nádobí do myčky, ale nikdy ji nezapnula, nebo si nekonečně dlouho pouštěla diskotékové hity z 80. a 90. let, které jsem slyšela přes zeď mojí ložnice,

když jsem se snažila usnout. Věděla jsem, že mi bude chybět, ale netušila jsem jak moc.

Nechala si své věci v pokoji a dohodly jsme se, že bude platit půlku nájmu a já jí ten pokoj podržím. Zdálo se to jako dobrý kompromis. Než jsme se našly, zažila jsem sérii vážně příšerných spolubydlících a nechtělo se mi zase přes facebook hledat dalšího podnájemníka a snažit se z e-mailů a esemesek poznat, jestli zájemce není náhodou blázen, a zároveň mi to poskytovalo určitou jistotu – záruku, že se jednou vrátí.

Jenže když prvotní nadšení ze svobody pominulo a radost z toho, že jsem měla celý byt pro sebe a mohla si na společné televizi v obýváku pouštět, cokoli jsem chtěla, začala blednout, zjistila jsem, že jsem osamělá. Chybělo mi, jak vždycky říkala „Nastal čas na víno, zlato?“, když jsme se večer po práci sešly doma. Chybělo mi pomlouvání Val, majitelky Little Nippers, a drbání protivných rodičů.

Potom jsem požádala o povýšení, ale nedostala ho, a tehdy jsem šla sama do hospody zapít žal a skončilo to tak, že jsem brečela do piva a přemýšlela, jak jiné by to bylo, kdyby moje spolubydlící neodjela. Společně bychom se tomu zasmály, ona by pak v práci Val za zády dělala ksichty a pak bychom se chechtaly, protože Val by se určitě otočila a skoro by ji nachytala při činu.

Špatně snáším prohry, pane Wrexhame, to je ta potíž. Zkoušky. Rande. Práce. Jakýkoli test. Opravdu. Instinkt mi velí držet se při zemi a ušetřit si tak bolest. V případě vztahů se radši vůbec do ničeho nepouštím, než abych riskovala odmítnutí. Proto jsem taky nakonec nešla na univerzitu. Měla jsem dobré známky, ale nedokázala jsem čelit představě, že by mě nevzali, myšlence, že čtou mou žádost a přitom se ušklíbají: „Kdo si myslí, že je?“

Lepší získat perfektní známky v jednoduché zkoušce než rupnout v těžké, to bylo moje motto. Vždycky jsem to o sobě věděla.

Zato jsem neměla ani tušení, dokud moje spolubydlící neodjela, že mi taky vůbec nevyhovuje být sama. A dneska si myslím, že to bylo právě tohle než cokoli jiného, co mě postrčilo, abych opustila svou komfortní zónu, a přimělo mě scrollovat po inzerátu, zadržet dech, představit si, co všechno se za touhle možností skrývá…

Policie se při prvním výslechu zaměřila především na výši platu. Pravda ale je, že peníze nebyly tím důvodem, proč jsem o to místo zažádala. A nebylo to doopravdy ani o mojí spolubydlící, i když nemůžu popřít, že kdyby neodjela, nic z toho by se nestalo. Ne, skutečný důvod byl… no, Vy už ale nejspíš víte, o co ve skutečnosti šlo. Koneckonců i tohle bylo ve všech novinách.

Zavolala jsem do Little Nippers, že jsem nemocná, a strávila celý den tím, že jsem sepisovala životopis a dávala dohromady všechno, o čem jsem věděla, že bude třeba, abych Elincourtovy přesvědčila, že jsem právě ta osoba, kterou hledají. Výpis z rejstříku trestů – odškrtnuto. Certifikát o absolvování kurzu první pomoci – odškrtnuto. Bezvadné reference – odškrtnuto, odškrtnuto a odškrtnuto.

Jedinou komplikaci představoval řidičský průkaz. V ten okamžik jsem ale tenhle trabl odsunula stranou. Jak se dostat na druhý břeh řeky, to budu řešit, až k ní dojdu – jestli k ní dojdu. V daný moment jsem nemyslela dál než k pohovoru.

K průvodnímu e-mailu pro Elincourtovy jsem připojila poznámku, aby nekontaktovali Little Nippers kvůli referencím s vysvětlením, že nechci, aby můj současný zaměstnavatel věděl, že se ucházím o jinou práci, což byla pravda. A pak jsem dopis odeslala na adresu uvedenou v inzerátu, držela si palce a čekala. Zajistila jsem si tu nejlepší šanci na to, abych se s nimi setkala tváří v tvář. Nic víc jsem už udělat nemohla.

*

Několik následujících dnů bylo hodně těžkých, pane Wrexhame. Ne tak těžkých jako čas, který jsem strávila tady, ale i tak to bylo obtížné. Protože Bůh ví, že jsem opravdu *hodně* chtěla jet na osobní pohovor s Elincourtovými. Až později jsem si uvědomila, jak moc jsem to chtěla. S každým uplynulým dnem moje naděje trochu pohasínala a musela jsem bojovat s touhou znovu jim napsat a žadonit o odpověď. Odrazovalo mě od toho jen vědomí, že bych působila zoufale, což by moje šance na přijetí určitě nezvýšilo.

O šest dní později mi však ve schránce přistál e-mail.

Pro: superchuva1990@ymail.com
Od: sandra.elincourt@elincourtaelincourt.com
Předmět: Místo chůvy

Elincourt. Jen jsem to jméno uviděla, začal se mi žaludek protáčet jako buben pračky. Prsty se mi třásly tak, že jsem e-mail skoro nemohla otevřít, a srdce mi bušilo až v krku. Určitě, určitě není zvykem kontaktovat neúspěšné žadatele. Určitě musí ten e-mail znamenat…

Klikla jsem na něj.

Zdravím, Rowan!

Moc Vám děkuji za reakci na náš inzerát a omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho, než jsem Vám odpověděla. Musím přiznat, že nás trochu zaskočilo množství žádostí. Váš životopis byl ovšem skutečně působivý a rádi bychom Vás pozvali na pohovor. Protože náš dům leží opravdu daleko od civilizace, nabízíme, že Vám zaplatíme cestu vlakem a poskytneme nocleh, protože není možné, abyste celý výlet z Londýna k nám a zpět absolvovala za jediný den.

Nicméně je tu něco, před čím bych Vás zřejmě měla dopředu varovat, zvlášť v případě, že by to mělo ovlivnit Váš zájem o místo.

Od té doby, co jsme koupili Heatherbrae, jsme postupně přicházeli na nejrůznější podezřelé okolnosti související s historií domu. Je to stará budova a má za sebou ne větší než obvyklý počet smrtí a tragédií, jež se zde v minulosti udály, z nějakého důvodu však daly vzniknout různým místním povídačkám o prokletí a podobně. Bohužel tato skutečnost přiměla k odchodu několik našich předchozích chův, přesněji řečeno, během čtrnácti měsíců nás opustily hned čtyři.

Jak si jistě umíte představit, takové změny velmi rozrušily naše děti, nemluvě o tom, že to vrhá špatné světlo i na naši práci.

Z toho důvodu s Vámi chceme jednat naprosto otevřeně a upozornit Vás na tuto ošemetnou skutečnost dopředu. A proto také nabízíme tak štědrý plat – protože doufáme, že se nám díky tomu podaří oslovit někoho, kdo bude ochotný u nás zůstat delší dobu (nejméně rok).

Jestliže víte, že takovou osobou nejste, nebo již teď cítíte, že Vás historie našeho domu jakkoli zneklidňuje, pak nám to prosím sdělte nyní, protože bychom se opravdu velice rádi vyhnuli dalšímu zklamání našich dětí. Vzhledem k tomu Vám budeme mzdu vyplácet měsíčně v základní výši a po roce Vás bude čekat vysoký bonus splatný ke dni výročí Vašeho nástupu do zaměstnání.

Pokud máte stále zájem o pohovor, napište mi prosím, zda byste mohla přijet příští týden a který den by Vám vyhovoval.

Těším se osobní setkání.

S pozdravem,
Sandra Elincourtová

Zavřela jsem e-mail a chvíli jen tak seděla a zírala na obrazovku počítače. Potom jsem vyskočila, zaječela a vítězně vymrštila pěst do vzduchu.

Zvládla jsem to. *Zvládla* jsem to.

Měla jsem tušit, že to všechno bylo příliš hezké, než aby to byla pravda.

Zvládla jsem to, pane Wrexhame, překonala jsem první překážku. Ale byl to jen první krok. Ještě jsem musela příští týden bez uklouznutí projít pohovorem.

Téměř přesně týden poté, co jsem otevřela e-mail od Sandry Elincourtové, jsem seděla ve vlaku do Skotska, abych já, Rowan – dokonalá chůva – udělala ten nejlepší dojem na své potenciální zaměstnavatele. Své obvykle rozevláté vlasy jsem si vykartáčovala, až se leskly, a stáhla si je do úhledného, elegantního ohonu, zašla jsem si na manikúru, decentně se namalovala a oblékla si oblečení, které hlásalo, že jsem přátelská, zodpovědná, zábavná a profesionální, ale ne nafoukaná, ochotná si kdykoli kleknout a uklidit třeba blitíčko. Zvolila jsem úpravnou tvídovou sukni, bílé bavlněné tričko a kašmírový kardigan. Ne zrovna, jako bych právě opustila školu pro chůvy v Norlandu, ale rozhodně něco na ten způsob.

V břiše mě šimrala nervozita. Předtím jsem nikdy nic takového nedělala. Nemyslím opatrování dětí, samozřejmě. Tím jsem strávila dobrých deset let, ačkoli většinou spíš v jeslích než přímo v rodinách.

Ne. Myslím… *tohle*. To, že jsem se vědomě vystavila riziku. Že jsem šla odmítnutí naproti.

Jenže já to místo tolik chtěla. Tak moc, až jsem se skoro děsila toho, co ve Skotsku najdu.

K mé velké nelibosti nabral vlak takové zpoždění, že místo necelých pěti mi cesta do Edinburghu trvala skoro šest hodin. Když jsem pak vystoupila ve Waverley a protahovala si ztuhlé nohy, zjistila jsem, že minula pátá a já svůj spoj zmeškala. Naštěstí měl jet další, a zatímco jsem čekala, napsala jsem paní Elincourtové textovku, v níž jsem se horoucně omlouvala a varovala ji, že do Carn Bridge dorazím pozdě.

Nakonec vlak přijel – mnohem menší než velké Intercity a taky starší. Usadila jsem se u okna, a zatímco jsme mířili na sever, pozorovala jsem, jak se venku mění krajina, od rozlehlých zelených polí po kouřově modrá a fialová vřesoviště, za nimiž se zvedaly hory, s každou stanicí, kterou jsme minuli, temnější a pochmurnější. Scenérie byla tak krásná, že jsem téměř zapomněla na podráždění způsobené zpožděním. Při pohledu na mohutné, neúprosné kopce kolem nás všechno nějak zapadlo do jiné perspektivy. Cítila jsem, jak se chuchvalec úzkosti v mých útrobách rozpouští. A naopak jako by v mém nitru začala růst… Nevím, pane Wrexhame, ale myslím, že to byla *naděje*. Naděje, že by moje štěstí mohlo být skutečné.

Cítila jsem, i když to zní divně, jako bych se vracela domů.

Projížděli jsme stanicemi se vzdáleně známými názvy – Perth, Pitlorchy, Aviemore – a obloha neustále tmavla. Naposledy jsem zaslechla hlášení „Carn Bridge, příští stanice Carn Bridge“ a vlak zastavil na malém viktoriánském nádraží a já vystoupila. Stála jsem na peroně, nervy mi pracovaly a nevěděla jsem co dál.

Někdo vás přijede vyzvednout, psala ve svém e-mailu paní Elincourtová. Co to ale znamenalo? Taxi? Nebo tu bude čekat někdo s cedulí, na které bude napsané moje jméno?

Následovala jsem nepočetnou skupinku cestujících k východu, kde jsem se zastavila, zatímco ostatní se rozcházeli do aut a k čekajícím přátelům a rodinám. Svůj těžký kufr jsem postavila na zem a rozhlížela se po zšeřelém nástupišti.

Stíny se s večerem prodlužovaly a optimismus, který ve mně vzplanul během cesty vlakem, začal skomírat. Co když paní Elincourtová moji zprávu nedostala? Neodpověděla mi. Možná sem už před několika hodinami přijelo objednané taxi a pak zase odjelo a mě si odškrtli, jako že jsem se neukázala.

Nervózní motýlci byli zpět – a horší.

Byl začátek června, ale tady vysoko na severu noční vzduch v porovnání s parným Londýnem překvapivě studil. Přitáhla jsem si kabát blíž k tělu, protože jsem zjistila, že se v chladném větru vanoucím z kopců třesu. Nástupiště se vyprázdnilo a já tu zůstala sama.

Trápilo mě silné nutkání dát si cigaretu, ale ze zkušenosti jsem věděla, že přijít na pohovor a páchnout po kouři není zrovna nejlepší start. Místo toho jsem se podívala na telefon. Vlak přijel přesně na čas – přinejmenším přesně na čas, který jsem avizovala paní Elincourtové v esemesce. Dám tomu pět minut a pak jí zavolám.

Pět minut uplynulo, ale řekla jsem si, že radši přidám ještě dalších pět. Nechtěla jsem vykročit špatnou nohou a bombardovat Elincourtovy telefonáty, když třeba jen uvízli v zácpě.

Uplynulo dalších pět minut a já právě hrabala v batohu a hledala papír s vytištěným e-mailem od paní Elincourtové, když jsem uviděla, jak ke mně přes nástupiště míří muž s rukama v kapsách. Na okamžik jako kdyby mi srdce v hrudi zakoplo, ale pak přišel blíž a vzhlédl, podíval se mi do očí a já zjistila, že to nemůže být *on*. Byl moc mladý. Mohlo mu být třicet, třicet pět maximálně. Kromě toho – a i přes svou nervozitu jsem si toho nemohla nevšimnout – byl taky extrémně pohledný, takovým tím drsným způsobem se strništěm a rozcuchanými tmavými vlasy, štíhlý a vysoký.

Na sobě měl pracovní kombinézu, a když přišel blíž a vyndal ruce z kapes, všimla jsem si, že je má od něčeho ušpiněné – možná

od hlíny nebo motorového oleje, ačkoli se je pokusil očistit. Na okamžik jsem si pomyslela, že by to mohl být dokonce zaměstnanec drah, ale pak se ke mně přiblížil a oslovil mě.

„Rowan Caineová?“

Přikývla jsem.

„Jsem Jack Grant.“ Usmál se, jeho rty se v koutcích zkroutily naprosto odzbrojujícím způsobem, jako kdyby si v duchu užíval nějaký soukromý vtípek. Mluvil se skotským přízvukem, ale měkčím a trochu odlišným od způsobu, jakým vyslovovala dívka z Glasgow, se kterou jsem pracovala po ukončení školy. Vyslovil své příjmení s kratším *-ant* na konci, ne jako delší *-aunt*, jak bylo běžnější v angličtině. „Pracuju v Heatherbrae House. Sandra mě požádala, abych vás vyzvedl. Omlouvám se za zpoždění.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem bůhvíproč stydlivě. Odkašlala jsem si a snažila se vymyslet, co bych mohla říct. „Ehm, to je v pohodě. Žádný problém.“

„Nevypadám zrovna nejlíp,“ podíval se sklesle na své ruce, „protože mi řekla sotva před půlhodinou, že budete potřebovat odvézt. Právě jsem opravoval sekačku, ale dostal jsem strach, že promeškám váš vlak, a proto jsem skočil do auta, jak jsem byl, špinavý a tak. Můžu vám vzít kufr?“

„To je v pořádku, opravdu,“ zvedla jsem kufr sama, „není těžký. Díky, že jste přijel.“

Pokrčil rameny. „Nemusíte mi děkovat, je to moje práce.“

„Takže pracujete pro Elincourtovy?“

„Pro Billa a Sandru, jo. Jsem… no, vlastně nevím, jak svoji pracovní pozici nazvat. Myslím, že Bill mě na výplatní pásce své společnosti vede jako řidiče, ale spíš by odpovídalo ‚chlápek pro všechno‘. Starám se o zahradu, opravuju auta, vozím je do Carn Bridge a zpátky. Vy asi budete chůva?“

„Ještě ne," odpověděla jsem nervózně, ale koutkem oka na mě s úsměvem pohlédl a já se navzdory sama sobě usmála také. V jeho výrazu bylo něco nakažlivého. „Chci říct, že se o to místo ucházím. Přijel na pohovor ještě někdo další?"

„Dvě nebo tři. Vedete si ale lépe než ta první. Nemluvila moc dobře anglicky – nevím, koho přemluvila, aby za ni napsal žádost, ale podle Sandry to ona sama nebyla."

„Aha." Z nějakého důvodu jsem se po jeho slovech cítila lépe. Představovala jsem si frontu naškrobených a prudce kompetentních profesionálek typu Mary Poppinsové. Narovnala jsem záda a uhladila tvídovou sukni. „To je dobře. Tedy, pro ni ne. Je to dobře pro mě."

Vyšli jsme z nádraží a přes malé, téměř prázdné parkoviště jsme zamířili k dlouhému černému vozu stojícímu na protější straně ulice. Jack klikl na cosi připevněné na řetízku vedoucím do kapsy jeho kalhot. Světla auta blikla a automaticky se otevřely dveře, zvedly se vzhůru jak netopýří křídla a mně nechtěně spadla čelist. Vzpomněla jsem si na šedé volvo mého nevlastního otce, jeho pýchu a radost, a tiše se uchechtla. Jack se znovu zakřenil.

„Trochu nápadné, co? Je to tesla. Elektrická. Nevím, jestli bych si takové auto vybral já sám, ale Bill… no, však uvidíte. Je blázen do technologií."

„Opravdu?" Vyznělo to jako zcela bezvýznamná odpověď, ale… znalost tohoto detailu byla jako malý zlatý kamínek, spojení k muži bez tváře.

Jack ustoupil, abych si mohla dát zavazadlo do kufru auta.

„Chcete jet vzadu nebo vepředu?" zeptal se a já zrudla.

„Ach, vepředu prosím!"

Představa, že si jako královna sednu na zadní sedačku, zatímco Jack mi bude dělat šoféra, mi byla vrcholně trapná.

„Aspoň budete mít lepší výhled," poznamenal, znovu na něco klikl a zavazadlový prostor se zavřel. Potom mi otevřel dveře u místa pro spolujezdce.

„Prosím, Rowan,"

Trvalo mi celou vteřinu, než jsem se pohnula, na okamžik jsem téměř zapomněla, na koho vlastně mluví. Potom jsem se s trhnutím probrala a nastoupila do auta.